

MOLNÁR DÁVID

Pillangó

Péter hallgatta Katát, s megint csak úgy volt türelme végig ott maradni előtte, amíg az beszélt és beszélt, hogy a pillangóra gondolt, arra a csodaszép szárnyú pillangóra, amely ott lakik a lány üres koponyájában, és verdesésével irányítja annak mozdulatait. Persze Kata mozdulatai nem olyanok, mint egy lepke finom szárnycsapásai, hanem esetlenek, tunyák és darabosak; de nincs mit tenni, roppant nehéz lepkeszárnyakkal egy emberi testet (na meg pláne egy ilyen nagyobbacskát) elvezetni. Már-már művészet! Csoda, hogy nem esik össze, meg bír állni a két lábán, s nem törik szilánkokra a kezében a pohár, amikor megfogja, a száját is eltalálja vele, és nem a vállára önti a tartalmát. Na meg a nyelés, persze. Nagy visszataszító kortyokban issza Kata a baracklevet, de hát ugye lenyeli, nem fullad bele, nem is köpi vissza. A lepke fantasztikus ügyessége kell ehhez. Kata leteszi a poharat. Beszél tovább. A mimikája egyáltalán nem változatos. Péter még soha nem látta ezt az arcot ilyennek vagy amolyannak, csakis egyfélének: érdektelen faarcnak; de a nyelve mozog a szájában, hol a szájpadrólásához ér, hol eltávolodik onnét, átáll, átsiklik egyik hang képzéséről a másikéra, a szárnyak bámulatra méltó ko-reográfiája által, az ajkak széthúzódnak, kerekednek vagy éppen szétpat-tanva válnak el egymástól. Összeállnak az értelmes szavak, az értelmes mondatok; persze a szöveg semmitmondó, unalmas, téves és nyilván totál fölösleges, de megmutatkozik benne ama elképesztő pillangó léte-zése. Ez pedig Pétert lenyűgözi, miközben Kata mondandójának lényegét – mivelhogy nincs neki – elengedi a füle mellett. Bólogat, hallgat, s büszke rá, hogy nem tartozik azok közé, akik Kata háta mögött a lány butaságát igazoló beszámolókkal szórakoztatják egymást. Ő tud a nagy-szerű lenyről, aki a lány fejében jóllakott, bebábozódott, és aztán nem talált kiutat a sötétségből. Verdes gyönyörű, mintás szárnyaival.